

2253 3. Beh. af Forstl. t. Finantslov f. Finantsaaret fra 1. April 1874 til 31. Marts 1875. 2254

Jeg skal nu gjøre opmærksom paa, at dette aldeles absolut gjælder om Vædringsforslaget Nr. 1 til § 3 om Lønningsforhøielsen for Statsbanernes Funktionærer. Vi kjende ikke noget til Lønningsbestemmelserne paa dette Omraade; de fleste Jernbaneembedsmænd ere nemlig antagne af Direktøren, og det er kun paa Finantsloven, at man har med den hele Sag at gjøre. Jeg finder derfor, at dette Forslag staar paa en helt anden Maade end de andre Forslag, og, saa vidt jeg erindrer, er det ogsaa blevet meddelt, at ærede Medlemmer, som ellers høre til Mindretallet, have tiltraadt Forslaget. Jeg antager, at dette væsentlig maa være af den Grund, at den ærede Indenrigsminister har, saa vidt jeg erindrer, ifjor uden særlig Besøielse fra Rigsdagen givet et Tillæg, og jeg tror ogsaa, at han kunde gjøre det i Aar. Jeg kan ikke se rettere, end at det er rigtigt at stemme for dette Forslag, thi det kunde ikke komme frem paa nogen anden Maade. Det Samme gjælder ogsaa med Hensyn til Medhjælpssummerne. Det forekommer mig, at der i den Henseende blev givet nogle Oplysninger af den ærede Finantsminister. Jeg skal bestemt forvare mig imod, at, fordi jeg mulig maatte stemme for disse Vædringsforslag, jeg derfor bestemt skulde have erkjendt det Unskelige og Nettes i, at dette hele Forslag om Lønningsforbedring er fremkommet paa den Maade, som det er.

Ansvar: Imellem den Opfattelse, de ærede Medlemmer, som have udtalt sig imod mit Forslag, have, og min Opfattelse af det foreliggende Spørgsmaal, er der den Forskjel, at de bestandig tale om en Hjælp i den øieblikkelige Nød, medens jeg taler om, at jeg tror, det er Statens Pligt at sørge for, at Embedslønningerne blive i Stand til at fyldestgjøre de Arav, som det har været Tanken at fyldestgjøre med dem, da man ansatte dem. Deri ligger hele Forskjelligheden i vor Betragtning. Mit Forslag gaar, som jeg tidligere har udtalt, ikke ud paa at søge en Naabeypenge, men det gaar ud paa Noget, som, dersom det er rigtigt, at Pengenes Værdi er sunken, en god Politisk fra Statens Side maa gjøre nødvendig. Der er et Punkt, om hvilket jeg selvfølgelig i Forveien vidste, at det vilde blive benyttet, at man rigtig vilde muntre sig med det; det er Punktet om de 2 § Forhøielse til Soldatens Lønning. Hvis der ikke for mig havde ligget nogen større Alvor i den Gjærning, jeg her udsører, end man undertiden kan være fristet til at tro at der ligger

hos Andre (Afbrudelse af Th. Nielsen) — ja, jeg siger, at man undertiden kan være fristet til at tro det — havde Intet været lettere for mig end at foreslaa Soldatens Lønning forhøiet med disse 2 §, thi det havde ikke gjort særdeles stor Forskjel paa den Endesum, jeg kommer til, men naar jeg ikke har foreslaaet den forhøiet, maa ærede Medlemmer vide, at det er, fordi jeg har haft en alvorlig Grund til ikke at gjøre det. Min Grund er da den, at jeg ikke vil være med til at slaa den Betragtning fast, at Lønningen til Soldaterne skulde være ensartet med Lønningen til Statens Embedsmænd. Lønningen til Soldaten er, for at jeg til Overflod skal gjentage det, kun, hvad Staten har at udrede for at sikkre ham et nødvendigt Livsophold i den Tid, han forretter sin militære Tjeneste, men det er ikke nogen Løn for hans Arbeide, hvorimod Lønnen til Statens Embedsmænd er Lønnen for deres Arbeide, og, mine Herrer, den skulde være en Ting til, den skulde nemlig give dem en Mulighed til igjen at indvinde den Driftskapital, de have medbragt i det Dieblit, de indtræde i Statens Tjeneste, den Kapital, som deres Uddannelse har kostet. Vi have jævnlig her, og vi have nys hørt det af det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen), at Embedsmændene fra deres Barndom af vare vantte til at blive tagne under Armene, og til ikke at se saa nøie efter Beføstningen, eller hvorfra Pengene kom; men jeg kan forsikkre det ærede Medlem om, at en aldeles overveieende Del af dem, som uddanne sig til Statens Tjeneste, fuldt saa vel som han og mange Andre i deres unge Dage have været nødsagede til at se efter, hvor Pengene kom fra. Naar det ærede Medlem siger, at Enhver, der gjenmeegaar en Latinskole, koster Staten saa og saa Meget om Aaret, kan jeg fortælle ham, at han koster sine Forsørger en ganske anderledes Sum end denne, og det, der skulde komme ud deraf, skulde dog vel være, enten at han maatte kunne faae sin Driftskapital tjent tilbage, eller at i alt Fald hans Stilling blev en saadan, som den med Sandsynlighed kunde blive, dersom han havde anvendt denne Driftskapital paa en anden privat Drift. Det samme ærede Medlem brugte det Udtryk: „gribst efter Lønningsforhøielse“. Jeg haaber, at han ikke har villet anvende dette Udtryk paa mig. (Th. Nielsen: Paa ingen Maade!) Naar jeg er traadt frem her, har jeg været mig fuldkommen vel bevidst, hvad jeg derved udsatte mig for; men jeg har ikke deraf ladet mig afholde fra at gjøre, hvad jeg maatte